

ธุรกิจ
ในอเมริกา

5

ประธานาธิบดี แคลวิน คูลิจด์ กล่าวไว้ในปี พ.ศ. 2468 ว่า “ฐานะของอเมริกาคือธุรกิจ” หลักการนี้ซับซ้อนกว่าที่เห็น ลองเอาคำว่า “หมกมุ่น” มาแทนคำว่า “ธุรกิจ” คำแรก แล้วคุณก็จะสรุปรวบยอดได้ถึงจิตวิญญาณของการเป็นเจ้าของธุรกิจ เบื้องหลังความสำเร็จรุ่งเรืองของอเมริกา

บทนี้จะกล่าวถึงเกษตรกรรม ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมแรกของอเมริกา รูปแบบการผลิตครั้งละมากๆ ตามแบบอเมริกัน เคลื่อนไหวของผู้ใช้แรงงาน และระบบเศรษฐกิจของประเทศ

ประเทศชาวไร่

เกษตรกรรมในสหรัฐฯ เปลี่ยนไปอย่างมากในช่วง 200 ปีที่ผ่านมา ในช่วงการปฏิวัติของอเมริกัน (พ.ศ. 2318-2326) ประชากรร้อยละ 95 ทำไร่ไถนา ปัจจุบัน ตัวเลขเหลือน้อยกว่าร้อยละ 2 แม้คนหรือครอบครัวจะเป็นเจ้าของไร่ร้อยละ 85 ของสหรัฐฯ แต่จริงๆ แล้วเป็นเจ้าของที่ดินที่แท้จริงๆ เพียงร้อยละ 64 ที่เหลือเป็นของบริษัทใหญ่ต่างๆ และการทำไร่ไถนา รวมทั้งอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องก็กลายเป็นธุรกิจขนาดใหญ่หรือ “เกษตรธุรกิจ” แต่ถึงจะมีการเปลี่ยนแปลงไปเพียงไร เกษตรกรรมก็ยังมีส่วนเกี่ยวข้องในชีวิตชาวอเมริกันอย่างมาก และอาหารที่ผลิตก็ปลอดภัย อุดมสมบูรณ์ และราคาพอซื้อหาได้

ในช่วงแรกๆ ของประวัติศาสตร์สหรัฐฯ ชาวไร่วางแนวทางไว้ให้ทั้งประเทศ ชาวไร่ไม่ได้เก่งกล้าสามารถอย่างเรื่องเล่ากัน และเป็นเอกเทศแม้ในสภาวะอากาศและการตลาดที่ไม่แน่นอน แต่กระนั้น พวกเขาก็ยังแสดงความเป็นเอกบุคค และมีความเท่าเทียมกัน ซึ่งสังคมทั่วไปยกย่องและเลียนแบบ

เมื่อตั้งรกรากขยายจากตะวันออกไปทางตะวันตก การเกษตรของสหรัฐฯ ก็อุดมสมบูรณ์และมีพืชพันธุ์หลากหลาย จนไม่มีที่ใดในโลกเทียบได้ ซึ่งก็ยังเป็นจริงแม้ในปัจจุบัน เนื่องจากจำนวนที่ดินที่มากมาย และธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ มีบริเวณที่ดินส่วนน้อยในตะวันตกของสหรัฐฯ เท่านั้น ที่ไม่ค่อยมีฝนตกเพราะเป็นทะเลทราย ในบริเวณอื่นปริมาณน้ำฝนจะมีพอประมาณถึงมาก และมีแม่น้ำและน้ำใต้ดินมากพอสำหรับการรดน้ำส่งไปตามแหล่งที่ต้องการได้ ที่ดินที่เป็นเนินกว้าง โดยเฉพาะทางตอนกลางภาคตะวันตกเป็นบริเวณที่เหมาะสมแก่การเกษตรขนาดใหญ่เป็นอย่างมาก

ในภาคต่างๆ ส่วนมากของสหรัฐฯ มีที่ดินมากแต่ทำแรงงานยากเกินกว่าจะใช้ระบบอังกฤษแบบมีพวกขุนนางเป็นเจ้าของที่ดินบริเวณกว้างและมีชาวนาเป็นผู้เช่า การเกษตรในทวีปอเมริกาเหนือจึงเป็นการทำไร่ไถนาของเจ้าของไร่เล็กๆ มากมาย นอกจากนี้ ไร่ยังอยู่กระจัดกระจายและห่างไกลจากกัน ไม่ใช่อยู่ติดกันหรือๆ หมู่บ้าน จึงยังเป็นการส่งเสริม

ความเป็นเอกเทศ และพึ่งตัวเองมากขึ้น

ชาวไร่ของสหรัฐฯ มีนิสัยที่พร้อมจะนำเอาเทคโนโลยีใหม่มาใช้เสมอ ตลอดคริสต์ทศวรรษที่ 19 มีการประดิษฐ์เครื่องมือเครื่องมือใหม่ๆ ตามกันออกมาอย่างรวดเร็ว ตัวอย่างเช่น ใช้เคียวแทนมีดงอ้ามยาว และพลั่วสำหรับใช้เก็บเกี่ยวเมล็ดธัญพืช ซึ่งในคริสต์ทศวรรษ 1830 คนก็หันไปใช้เครื่องเก็บเกี่ยวของไซริส แมคคอร์มิค พอถึงสงครามกลางเมืองสหรัฐฯ (พ.ศ. 2404-2408) เครื่องจักรก็เข้ามาแทนที่ในการเก็บฟาง ผักเมล็ดข้าว ตัดหญ้า ไถพรวน และปลูกพืช ซึ่งยิ่งทำให้ผลผลิตเพิ่มขึ้นกว่าเดิมมากมาย

ปัจจัยของการเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรอีกปัจจัยหนึ่งก็คือผู้อพยพที่พากันเดินทางย้ายถิ่นข้ามแม่น้ำมิสซิสซิปปีไปอย่างรวดเร็วในปลายคริสต์ทศวรรษที่ 19 รัฐบาลกลางส่งเสริมให้มีการเดินทางอพยพภายในประเทศหลายวิธี รวมทั้งการออกกฎหมายที่อยู่อาศัย (Homestead Act) ซึ่งบังคับใช้ในปี พ.ศ. 2405 กฎหมายฉบับนี้สนับสนุนให้มีไร่เล็กๆ ที่ครอบครัวดำเนินงานเองโดยเสนอขายที่ดิน 65 เฮคเตอร์ ให้ครอบครัวผู้อพยพไปตั้งรกรากในราคาต่ำ

ดูเหมือนประดิดประดอยและนโยบายส่งเสริมการทำไร่ไถนาจะประสบผลสำเร็จกันไปอยู่ระยะหนึ่ง ผลผลิตที่ล้นตลาดกลายเป็นปัญหาใหญ่หลังสงครามกลางเมือง อุปสงค์มีไม่มากเท่าอุปทาน ทำให้ผลผลิตมีราคาต่ำลง ระหว่างช่วงปีคริสต์ทศวรรษที่ 1870 ถึง 1900 เป็นช่วงที่เกษตรกรสหรัฐฯ ประสบความลำบากมาก

บทบาทของรัฐบาล

เริ่มจากการก่อตั้งกระทรวงเกษตรในปี พ.ศ. 2405 รัฐบาลกลางรับบทบาทสำคัญในเรื่องเกษตรกรรม จนถึงขนาดสอนชาวไร่ชาวนาให้ใช้ที่ดินของตนให้ได้ประโยชน์มากขึ้น หลังจากเจริญรุ่งเรืองมาได้พักหนึ่งในต้นศตวรรษที่ 20 ราคาผลผลิตก็ตกลงในคริสต์ทศวรรษที่ 1920 เศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ในคริสต์ทศวรรษที่ 1930 ยิ่งทำให้ราคาผลผลิตตกลงมากขึ้น และพอปี พ.ศ. 2475 ราคาผลผลิตก็ตกลงอีกจนเหลือน้อยกว่า 1 ใน 3 ของราคาเดิมในช่วงคริสต์ทศวรรษที่ 1920 ชาวนาหลายแสนคนพากันล้มละลาย นโยบายไร่นาส้มยมใหม่มีรากฐานมาจากคริสต์ทศวรรษ 1930 แห่งความสิ้นหวัง และมีความพยายามในการกู้เศรษฐกิจผ่าน “สัญญาใหม่” (New Deal)

ปัจจุบันนโยบายการเกษตรของสหรัฐฯ อยู่ในกฎหมายสหรัฐฯ หลายฉบับ ตามทฤษฎีว่าการผลิตมากเกินไปเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้ราคาผลผลิตตกต่ำ ในบางกรณีรัฐบาลจึงจ่ายเงินให้ชาวไร่ปลูกพืชพันธุ์ที่น้อยลง ผลผลิตบางประเภทอาจนำมาใช้เป็นหลักประกันเงินกู้จากรัฐบาลกลางได้ หรือที่เรียกว่า “การ

(หน้าตรงข้าม) ตลาดหลักทรัพย์
กรุงนิวยอร์ก

ช่วยพยุงราคา” การจ่ายราคาส่วนต่างๆทำให้ชาวไร่ชาวนาได้เงินส่วนต่างระหว่าง “ราคากำหนด” ที่สภาคองเกรสตั้งไว้สำหรับพืชพันธุ์ชนิดนั้นๆ และราคาจริงที่ได้รับเมื่อจำหน่ายพืชพันธุ์ชนิดนั้นๆ ไป และยังมีการเชื่อมโยงและคลองส่งน้ำของรัฐบาลกลางส่งน้ำไปให้ชาวไร่ในรัฐทางตะวันตกในราคาที่รัฐบาลให้เงินช่วย

การพยุงราคาและการจ่ายราคาส่วนต่างๆใช้กับผลผลิตประเภทเมล็ดธัญพืช ผลิตภัณฑ์นมและฝ้าย รัฐบาลไม่ได้ให้เงินช่วยพืชพันธุ์ประเภทอื่นๆ โครงการอุดหนุนทางการเกษตรถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าไร้ประโยชน์เท่าไรก็ได้ประโยชน์มากที่สุด ทำให้เกิดแนวโน้มว่าไร่นาจะมีขนาดใหญ่ขึ้น และจำนวนไร่นาจะมีน้อยลง เช่นในปีที่ผ่านมาปีเดียวนี้ ไร่นาที่มีการจำหน่ายผลผลิตมากกว่า 250,000 ดอลลาร์ ซึ่งมีเพียงร้อยละ 5 เท่านั้น จะได้เงินอุดหนุนจากรัฐบาลร้อยละ 24 จึงเริ่มมีการเคลื่อนไหวมากขึ้น เพื่อให้รัฐบาลมีบทบาทในการเกษตรน้อยลง และเพื่อลดเงินอุดหนุนที่จ่ายให้ชาวไร่ชาวนา แต่ผู้ที่ได้รับผลประโยชน์สำคัญทางเศรษฐกิจก็พยายามเข้าปกป้องและข้อเสนอให้เปลี่ยนแปลงทำให้เกิดการถกเถียงกันอย่างรุนแรงในสภาคองเกรส

วิสัยทัศน์อนาคต

โดยทั่วไป การเกษตรอเมริกันประสบผลสำเร็จอย่างมาก ผู้บริโภคชาวอเมริกันจ่ายเงินค่าอาหารน้อยกว่าคนอื่นในประเทศอุตสาหกรรมด้วยกัน และที่ดินของสหรัฐฯ ปลูกพืชพันธุ์เพื่อการส่งออกร้อยละ 1 ใน 3 ในปี พ.ศ. 2544 ผลิตผลการเกษตรที่ส่งออกมีจำนวนสูงกว่านำเข้าถึงกว่า 14,000 ล้านเหรียญ

แต่ความสำเร็จทางการเกษตรก็มีผลเสียด้วย พวกหัวเก๋าอ้างว่าชาวไร่ชาวนาอเมริกันทำลายสิ่งแวดล้อมเพราะใช้ปุ๋ยสังเคราะห์มากเกินไป และสารเคมีกำจัดวัชพืชและแมลงต่างๆ สารเคมีที่มีพิษซึ่งใช้ในการทำไร่บางครั้งก็ซึมปนไปกับน้ำ อาหารและอากาศ แม้เจ้าหน้าที่รัฐบาลในระดับรัฐและระดับรัฐบาลกลางจะพยายามเฝ้าตรวจดูเพื่อปกป้องแหล่งทรัพยากรเหล่านี้ อย่างเข้มงวดก็ตาม

ในระหว่างนี้ นักวิทยาศาสตร์ตามศูนย์วิจัยต่างๆ ทั่วสหรัฐฯ ก็ค้นคว้าวิธีการแก้ไขในระยะยาวกันต่อไป พวกเขาหวังว่า การใช้เทคนิคสมัยใหม่ต่างๆ เช่นการตัดต่อยีนจะช่วยพัฒนาให้พืชพันธุ์โตเร็วและทนทานต่อแมลงโดยไม่ต้องใช้สารเคมีมีพิษต่างๆ

การผลิตครั้งละมากๆ แบบอเมริกัน

เมื่อ เฮนรี ฟอร์ด ผู้ผลิตรถยนต์ชาวอเมริกันตีพิมพ์ประวัติชีวิต

ของเขาชื่อ “ชีวิตและงานของผม” ในปี พ.ศ. 2465 เขาตั้งข้อบกพร่องต่างๆ ในหนังสือด้วยคำถามต่างๆ เช่น “เราผลิตสิ่งต่างๆ ในราคาถูกได้เท่าไร?” “เงิน -- นายหรือบ่าว?” “ทำไมจะยอมจน?”

คำถามเหล่านั้นเป็นคำถามที่ผู้นำทางธุรกิจและอุตสาหกรรมอเมริกันหลายรุ่นลงมือ เพื่อค้นหาคำตอบ นักธุรกิจได้พยายามผลิตและจำหน่ายสินค้ามากขึ้นโดยใช้เงินน้อยลงและได้กำไรมากขึ้น และพวกเขาทำได้อย่างน่ามหัศจรรย์

ด้วยจำนวนผู้อพยพเข้ามาตั้งรกรากในสหรัฐฯ หลายระลอก สหรัฐฯ มีจำนวนพลเมืองเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ตลอดช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19 จนถึงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 ในช่วงที่ธุรกิจและอุตสาหกรรมขยายตัวเจริญขึ้น จำนวนประชากรก็เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วพอที่จะทำให้มีคนงานสม่ำเสมอ แต่ไม่เร็วมากจนล้มความต้องการในภาคเศรษฐกิจ

การขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมได้พลังผลักดันจากนิสัยคนอเมริกันบางอย่าง นั่นคือจิตวิญญาณเจ้าของกิจการ บางคนสืบสาวไปไกลถึงว่าจิตวิญญาณนี้มีรากฐานจากศาสนาจริยธรรมของพวกพิวริตันและโปรเตสแตนต์ ที่ถือว่าการทำงานหนักทำให้พระเจ้าพอใจ แต่บางคนก็คิดว่า ความไม่ยอมใครของนักธุรกิจอเมริกันบางคน โดยเฉพาะในสมัย “บารอนยอดนักปล้น” ช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 ถึงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 จะสอดคล้องกับการเครื่องศานาหรือไม่

ในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 18 ผู้ผลิตชาวอเมริกันนำเอาระบบโรงงานมาใช้ ซึ่งรวมเอาคนงานจำนวนมากมาไว้ในที่เดียวกัน และทำให้เกิดสิ่งใหม่ที่เรียกว่าการผลิตทีละมากๆ ตาม “ระบบอเมริกัน” ซึ่งสืบเนื่องมาแต่สมัยอุตสาหกรรมการผลิตอาวุธปืนประมาณปี พ.ศ. 2343 ระบบใหม่ใช้ระบบวิศวกรรมการผลิตที่มีความแม่นยำสูง ทำให้การผลิตกลายเป็นการประกอบชิ้นส่วนที่ใช้แทนกันได้ ด้วยวิธีการนี้ ทำให้การผลิตแบ่งเป็นขั้นตอน และคนงานแต่ละคนจะชำนาญงานกันคนละแบบ

การสร้างทางรถไฟ เริ่มในคริสต์ศตวรรษ 1830 เป็นจุดเริ่มยุคใหม่ของสหรัฐฯ การสร้างเริ่มเร็วขึ้นหลังจากปี พ.ศ. 2405 เมื่อสภาคองเกรสจัดที่ดินสาธารณะสำหรับใช้ก่อสร้างทางรถไฟข้ามทวีปสายแรก ทางรถไฟเชื่อมโยงสถานที่ไกลๆ ในประเทศให้กลายเป็นตลาดข้ามทวีปแห่งแรกของโลก และทำให้การตั้งรกรากขยายตัวออกไปได้ง่ายขึ้น การสร้างทางรถไฟทำให้ถ่านหิน เหล็ก และเหล็กกล้าเป็นที่ต้องการ และกลายเป็นอุตสาหกรรมหนักที่ขยายตัวอย่างรวดเร็วหลังสงครามกลางเมือง

ประเทศอุตสาหกรรม

ตัวเลขการสำรวจปี พ.ศ. 2433 แสดงผลผลิตโรงงานอเมริกันว่า สูงกว่าผลผลิตการเกษตรเป็นครั้งแรก หลังจากนั้นอุตสาหกรรมอเมริกันก็ขยายตัวอย่างรวดเร็ว พอถึงปี พ.ศ. 2456 กว่า 1 ใน 3 ของผลผลิตอุตสาหกรรมทั่วโลกมาจากสหรัฐฯ

และในปีเดียวกันนั้นเอง เฮนรี ฟอร์ด ผู้ผลิตรถยนต์อเมริกันก็เริ่มนำเอาระบบการผลิตที่เลื่อนได้เข้ามาใช้ ซึ่งเป็นการนำเอาสายพานที่เลื่อนขึ้นส่วนรถยนต์มาถึงตัวคนงาน การเพิ่มประสิทธิภาพโดยใช้นวัตกรรมใหม่นี้ทำให้ลดค่าจ้างคนงานลงได้มาก และยังเป็นแรงบันดาลใจให้ผู้จัดการอุตสาหกรรมต่างๆ ศึกษาการดำเนินงานของโรงงานเพื่อ ออกแบบวิธีการจัดการงานให้มีประสิทธิภาพและลดค่าใช้จ่ายได้มากขึ้น

ค่าใช้จ่ายที่ลดลงทำให้คนงานได้ค่าแรงเพิ่มขึ้นและผู้บริโภคก็จ่ายค่าสินค้าถูกลง ชาวอเมริกันสามารถซื้อสินค้าที่ผลิตในประเทศเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในช่วงครึ่งแรกของคริสต์ศตวรรษที่ 20 การผลิตสินค้าประเภท รถยนต์ ตู้เย็น และเตาหุงต้มที่ละมาก ๆ ช่วยปฏิวัติวิถีชีวิตแบบอเมริกัน

สายพานผลิตที่เลื่อนได้เป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ว่ามีผลกระทบทำให้คนงานเป็นเหยียบชา และมีการล้อเลียนในภาพยนตร์ของชาร์ลี แชปลิน เรื่อง Modern Times (ปีพ.ศ. 2479) ในช่วงหลังๆ ผู้จัดการโรงงานเพิ่งค้นพบว่าคุณภาพของผลิตภัณฑ์สำคัญเท่าๆ กับความเร็วและประสิทธิภาพที่ใช้ผลิต และคนงานที่เบื่อและเศร้าจะทำงานได้ไม่ดี จึงมีการปรับปรุงสายการผลิตในโรงงานสหรัฐฯ หลายแห่งรวมทั้งโรงงานผลิตรถยนต์ ซึ่ง “วงจรการผลิตที่มีคุณภาพ” ทำหน้าที่ประกอบรถยนต์ทั้งคันตั้งแต่ต้นจนจบ โดยที่บางครั้งคนงานทำหน้าที่ต่างกันไป

เศรษฐกิจหลังยุคอุตสาหกรรม

อเมริกาโชคดีที่ไม่ต้องลำบากอย่างประเทศอื่นๆ ในช่วง สงครามโลกทั้งสองครั้งในศตวรรษที่ 20 เมื่อปลายสงครามโลกครั้งที่ 2 ในปี พ.ศ. 2488 สหรัฐฯ มีความสามารถในการผลิตมากที่สุดเมื่อเทียบกับประเทศอื่นในโลก และคำว่า “ผลิตในอเมริกา” ก็เป็นเครื่องหมายแสดงว่ามีคุณภาพสูง

ศตวรรษที่ 20 มีอุตสาหกรรมที่เจริญและล้มเหลวหลายประเภท ในสหรัฐฯ อุตสาหกรรมรถยนต์ซึ่งอยู่ยงคงกระพันคู่เศรษฐกิจสหรัฐฯ มานาน ก็ต้องลำบากเพื่อให้แข่งขันกับคู่แข่งต่างประเทศได้ อุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปก็ตกต่ำเมื่อมีคู่แข่งต่างประเทศที่มีค่าแรงงานถูกเข้ามา แต่อุตสาหกรรมการผลิตอื่นๆ ก็เกิดขึ้นและเจริญรุ่งเรืองดี รวมทั้งเครื่องบิน และโทรศัพท์มือถือไมโครชิพและดาวเทียมอวกาศ เต่าไมโครเวฟ และคอมพิวเตอร์ความเร็วสูง

อุตสาหกรรมใหม่ที่เริ่มเจริญขึ้นมักจะใช้เครื่องผลิตแบบอัตโนมัติเสียมาก และต้องการคนงานน้อยลงกว่าอุตสาหกรรมแบบเก่า เมื่ออุตสาหกรรมแบบที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงเติบโตขึ้นและอุตสาหกรรมเก่าถดถอย อัตราส่วนการจ้างคนงานอเมริกันในการผลิตก็ลดลง อุตสาหกรรมบริการก็เข้าครอบครองเศรษฐกิจ ทำให้หนักสังเกตุการณ์บางคนเรียกสังคมอเมริกาตอนนี้ว่าเป็น “สังคมหลังอุตสาหกรรม” อุตสาหกรรมที่ขายบริการแทนการผลิตผลิตภัณฑ์ ได้แก่ การบันเทิง โรงแรมและภัตตาคาร การติดต่อสื่อสารและการศึกษา การบริหารสำนักงาน และการธนาคารและการเงิน

แม้บางครั้งในประวัติศาสตร์ สหรัฐฯ จะดำเนินนโยบายต่างประเทศแบบทำตัวเหินห่าง ในด้านธุรกิจ สหรัฐฯ ก็ยังนิยมนโยบายแบบนานาชาติ การมีบริษัทอเมริกันไปตั้งอยู่ ทำให้ประเทศอื่นๆ มีความเห็นต่างๆ นานา บางประเทศก็ไม่พอใจที่ชนบประเพณีของตนกลายเป็นแบบอเมริกัน บางประเทศก็กล่าวหาว่าบริษัทอเมริกันกดดันรัฐบาลต่างประเทศให้อำนวยประโยชน์ให้การเมืองและเศรษฐกิจอเมริกันแทนที่จะให้ประเทศของตนเอง แต่คนต่างชาติหลายคนก็ชอบใช้ผลิตภัณฑ์อเมริกันและการลงทุนของอเมริกันก็เป็นการยกระดับมาตรฐานการครองชีพของตน

การเอาเงินไปลงทุนในเศรษฐกิจอื่นๆ ทำให้นักลงทุนชาวอเมริกันมีพลังผลักดันที่ไม้อาจคาดเดาได้ ชาวอเมริกันบางคนเกรงว่าการลงทุนในต่างประเทศจะทำให้ธุรกิจอเมริกันไปช่วยเลี้ยงดูคู่แข่งในอนาคต พวกเขาตั้งข้อสังเกตว่า นโยบายของรัฐบาลอเมริกันทำให้เศรษฐกิจญี่ปุ่นเจริญรุ่งเรืองขึ้นหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 และบริษัทอเมริกันก็สอนเทคโนโลยีและส่งผู้เชี่ยวชาญไปสอนญี่ปุ่นเรื่องแนวปฏิบัติเรื่องการควบคุมคุณภาพ ซึ่งเป็นแนวปฏิบัติที่ญี่ปุ่นเริ่มตั้งแต่เริ่มเข้ามาทำกำไรได้อย่างสูง แต่การให้สัตยาบันความตกลงเปิดการค้าเสรีทวีปอเมริกาเหนือ (AFTA) ในปี พ.ศ. 2536 ก็เป็นการแสดงว่าสหรัฐฯ ยังคงมุ่งมั่นที่จะดำเนินนโยบายการค้าระดับนานาชาติอย่างเข้มแข็งต่อไป

สิทธิพันธึแรงงาน

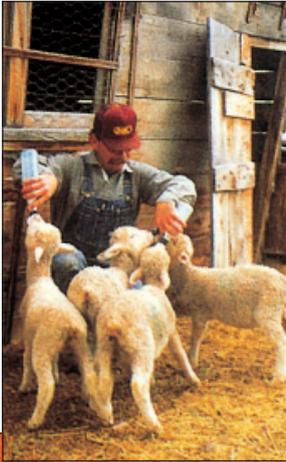
ระบบโรงงานที่พัฒนาขึ้นในปี พ.ศ. 2343 เปลี่ยนแปลงสภาพการทำงานไปอย่างมาก นายจ้างไม่ทำงานร่วมกับคนงานอีกต่อไป เขากลายเป็นผู้บริหาร และเมื่อมีเครื่องจักรเข้ามาทำงานด้านการผลิต คนงานที่มีความชำนาญงานก็พบว่าตัวเองถูกย้ายให้ไปทำงานในตำแหน่งของแรงงานสามัญ ในช่วงที่เศรษฐกิจไม่ดี ก็มีคนใหม่มาทำงานในตำแหน่งของเขา ด้วยค่าจ้างที่ต่ำกว่า

เมื่อระบบโรงงานขยายตัวมากขึ้น คนงานก็เริ่มก่อตั้ง

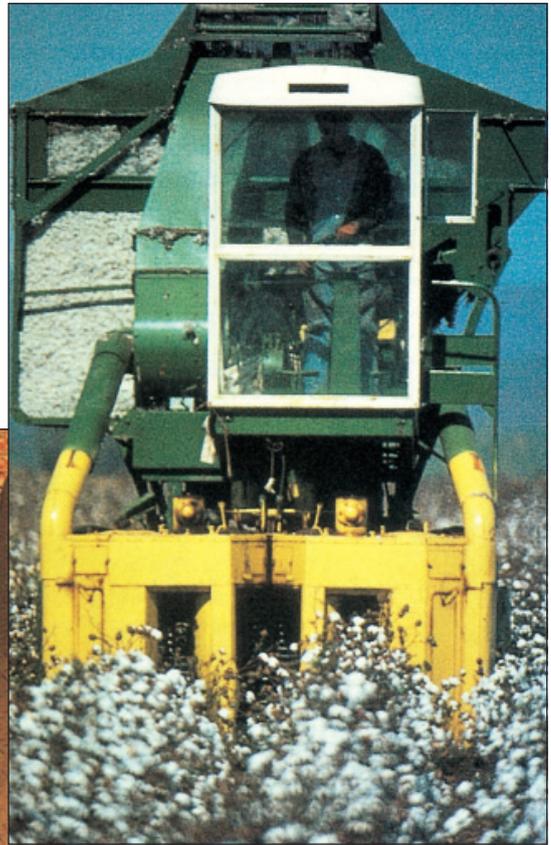

(จากบนลงล่าง) เครื่องบินโบอิง 777 ที่อยู่
 ระหว่างการประกอบในโรงงานในเมือง
 เอเวอเรต รัฐวอชิงตัน, บริเวณผลิตและ
 ประกอบของบริษัทอเล็กทรอนิกส์ในเมือง
 ฟิตส์เบิร์ก รัฐเพนซิลเวเนีย, พนักงานบริษัท
 ทำงานที่บ้านโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลติดต่อกับบริษัทในเมืองแคนซัส
 ซิตี้ รัฐมิสซูรี

(ภาพซ้าย) ชาวไร่ปศุสัตว์ในรัฐไวโอมิ่ง กำลังให้อาหารลูกแกะ (ภาพขวา) การเก็บเกี่ยวฝ้ายในรัฐอาร์คันซอส

(ภาพซ้าย) คนงานในโรงงานอาหารแปรรูปกำลังคัดแครอทแช่แข็ง (ภาพล่าง) สมาชิกสหภาพอุตสาหกรรมยานยนต์ถือป้ายประท้วงโรงงานบริษัทเจเนอรัลมอเตอร์สในเมืองพอนเตียก รัฐมิชิแกน ระหว่างมีความขัดแย้งปัญหาแรงงาน

สหภาพแรงงานขึ้นเพื่อปกป้องสิทธิประโยชน์ของตน สหภาพกลุ่มแรกที่จัดการประชุมสม่ำเสมอและเก็บค่าสมาชิกคือสหภาพผู้ผลิตรองเท้า เมื่อปีพ.ศ. 2335 หลังจากนั้นไม่นาน ช่างไม้และคนงานทำเครื่องหนังในบอสตัน และโรงพิมพ์ต่างๆ ในนิวยอร์ก ก็จัดตั้งสหภาพขึ้นบ้าง สมาชิกสหภาพจะตกลงกันเรื่องค่าจ้างที่เขาคิดว่ายุติธรรม และให้คำมั่นกันว่าจะเลิกทำงานให้นายจ้างที่จ่ายน้อยกว่านั้น และกดดันผู้จ้างงานให้จ้างสมาชิกของสหภาพเท่านั้น

นายจ้างก็ได้กลับในศาลซึ่งมักตัดสินเหมือนๆ กันว่าการกระทำของคนงานเป็นการสมคบคิดเพื่อต่อต้านนายจ้างและชุมชนอย่างผิดกฎหมาย แต่ในปี พ.ศ. 2385 ศาลสูงสุดรัฐแมสซาชูเซตส์ตัดสินว่าคนงานไม่ผิดที่จะดำเนินกิจกรรมของสหภาพอย่างสงบ คำตัดสินนี้เป็นที่ยอมรับทั่วไป และสหภาพก็ไม่ต้องห่วงว่าจะถูกกล่าวหาว่าสมคบคิดกันต่อมามากอีกหลายปี สหภาพขยายการดำเนินการให้มากไปกว่าเรื่องค่าจ้าง โดยรณรงค์เรื่องชั่วโมงทำงาน 10 ชั่วโมงต่อวัน และต่อต้านเรื่องการใช้แรงงานเด็ก ซึ่งฝ่ายนิติบัญญัติในหลายรัฐก็สนับสนุนประเด็นดังกล่าวด้วยดี

ความลำบากและความสำเร็จ

ในช่วงที่อุตสาหกรรมเจริญเติบโตอย่างมากระหว่างปี พ.ศ. 2408-2443 จำนวนแรงงานก็ขยายตัวอย่างมาก โดยเฉพาะกลุ่มอุตสาหกรรมหนัก แต่คนงานใหม่ๆ ก็ต้องเผชิญกับความยากลำบากในช่วงเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ การนัดหยุดงาน ซึ่งบางทีก็เกิดเหตุการณ์รุนแรงกลายเป็นเรื่องธรรมดา สถานะนิติบัญญัติในหลายๆ รัฐออกกฎหมายว่าด้วยการสมคบคิดฉบับใหม่เพื่อปราบปรามผู้ใช้แรงงาน

และคนงานก็ตอบโต้โดยการก่อตั้งองค์กรต่างๆ ในระดับชาติ กลุ่ม Knights of Labor เติบโตจนมีสมาชิก 150,000 คน ในคริสต์ทศวรรษ 1880 แล้วก็สลายตัวไปอย่างรวดเร็ว เมื่อหนังสือพิมพ์ลงข่าวไปในแง่ว่าคนกลุ่มนี้อันตรายและหัวรุนแรง กลุ่มที่อยู่ได้นานกว่าคือ กลุ่มสหพันธ์แรงงานอเมริกัน (American Federation of Labor-AFL) ซึ่ง แซมวอล กอมเปอร์ส หัวหน้าสหภาพผู้ผลิตชิการ์ ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2429 กลุ่ม AFL เติบโตจนมีสมาชิกถึง 1.75 ล้านคน ในปี พ.ศ. 2447 และมีสมาชิกเป็นกลุ่มผู้ใช้แรงงานฝีมือ AFL กลายเป็นองค์กรแรงงานที่มีอิทธิพลที่สุดในประเทศ

ในช่วงที่คนงานหลายคนในยุโรปเข้าร่วมกับสหภาพเพื่อการปฏิวัติซึ่งเรียกร้องให้เลิกลัทธินายทุน คนงานอเมริกันส่วนมากก็เป็นผู้ตามกอมเปอร์ส ซึ่งพยายามที่จะช่วยให้คนงานได้เพิ่มส่วนแบ่งความมั่งคั่งที่พวกเขาช่วยกันสร้างขึ้น กลุ่มคนงานอุตสาหกรรมของโลก (Industrial Workers of the World-

IWW) ซึ่งเป็นสหภาพที่ตัวแทนจาก 43 กลุ่มที่ต่อต้านนโยบายของ AFL ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2448 เสนอทางเลือกที่แปลกออกไป กลุ่ม IWW เรียกร้องให้เลิกลัทธินายทุน โดยการนัดหยุดงาน คว้าบาตรและก้อนกรวด กลุ่มนี้ต่อต้านการที่สหรัฐฯ เข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่ 1 และพยายามที่จะสกัดกั้นการผลิตทองแดงระหว่างสงคราม หลังจากมีสมาชิกเต็มพิกัดถึง 100,000 คนในปี พ.ศ. 2455 กลุ่ม IWW ก็แทบจะสูญไปใน พ.ศ. 2468 เพราะรัฐบาลกลางฟ้องร้องหัวหน้าของกลุ่ม และคนทั้งประเทศก็ไม่พอใจกับลัทธิหัวรุนแรงระหว่างและหลังสงคราม ในช่วงต้นคริสต์ทศวรรษ 1900 กลุ่มที่ก่อตั้งโดย AFL และตัวแทนของกลุ่มขบวนการก้าวหน้าของอเมริกัน American Progressive Movement (ดูบทที่ 3) พวกเขาร่วมมือกันรณรงค์ให้กฎหมายระดับรัฐและรัฐบาลกลางช่วยคนใช้แรงงาน ความพยายามของพวกเขาเป็นแนวทางทำให้กฎหมายห้ามการใช้แรงงานเด็ก ในรัฐต่างๆ จำกัดชั่วโมงการทำงานของสตรี และก่อตั้งโครงการจ่ายค่าตอบแทนสำหรับคนงานที่ได้รับบาดเจ็บจากการทำงาน ในระดับรัฐบาลกลาง สภาคองเกรสออกกฎหมายเพื่อคุ้มครองเด็ก คนงานสร้างทางรถไฟ และคนเดินเรือ และก่อตั้งกระทรวงแรงงานในคณะรัฐบาล ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 1 สหพันธ์แรงงานดำเนินการก้าวหน้าไปมาก และพอถึงเดือนมกราคม พ.ศ. 2462 AFL ก็มีสมาชิกกว่า 3 ล้านคน

การกลัวภัยแดงและเศรษฐกิจตกต่ำ

ช่วงต้นคริสต์ทศวรรษ 1920 องค์กรแรงงานดูจะแข็งแกร่งที่สุด แต่การปฏิวัติของคอมมิวนิสต์ในรัสเซียก็ทำให้เกิด “ความกลัวแดง” (Red Scare) ขึ้น ซึ่งเป็นความกลัวว่าอาจเกิดการปฏิวัติขึ้นในสหรัฐฯ ระหว่างนั้น คนงานหลายแห่งในประเทศก็นัดหยุดงานเพื่อเรียกร้องค่าแรงเพิ่ม อเมริกันบางคนคิดว่าพวกคอมมิวนิสต์และพวกนักปฏิวัติ เป็นผู้นำการนัดหยุดงานพวกนี้ ในสมัยก้าวหน้า (Progressive Era) คนอเมริกันดูจะสงสารพวกผู้ใช้แรงงาน แต่ตอนนี้กลายเป็นเกลียดพวกนั้นไปแล้ว ครึ่งนี้ศาลก็สั่งจำกัดกิจกรรมของพวกสหภาพแรงงานอีก

ปัญหาตกอยู่กับพวกสหภาพต่างๆ ในช่วงเศรษฐกิจตกต่ำ ในฐานะส่วนหนึ่งของ “สัญญาใหม่” (New Deal) ประธานาธิบดีแฟรงคลิน รูสเวลท์ ให้สัญญาว่าจะช่วย “ผู้ที่ถูกลืม” ซึ่งหมายถึงชาวไร่ชาวนาหรือคนงานที่ตกงาน สภาคองเกรสรับรองกับพวกคนงานว่าพวกเขาจะมีสิทธิเข้าร่วมในสหพันธ์ และต่อรองร่วมกันได้ และก่อตั้งคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์แห่งชาติขึ้นเพื่อเจรจาตกลงข้อขัดแย้งระหว่างสหภาพกับนายจ้าง

หลังจากนั้นไม่นาน ก็เกิดความตึงเครียดใน AFL ระหว่างผู้ใช้ฝีมือและคนงานอุตสาหกรรมทำให้เกิดการก่อตั้งองค์กรแรงงานใหม่ขึ้น สภาคองเกรสแห่งองค์กรอุตสาหกรรม

ไอแอลโอมีส่วนมากเชื่อว่าชาติจะไม่สามารถรุ่งเรืองกลายเป็นมหาอำนาจทางเศรษฐกิจได้ถ้าปราศจากระบบทุนนิยม และรัฐบาลควรจะต้องข้องในเรื่องการแก้ไขข้อบกพร่องที่ดูหมิ่นต่ำที่จะเป็นไปไม่ได้

(Congress of Industrial Organizations-CIO) องค์กรใหม่เติบโตเร็วมาก พอถึงปลายคริสต์ทศวรรษ 1930 ก็มีสมาชิกมากกว่า AFL

ผลกระทบจากเศรษฐกิจตกต่ำที่มีต่อการจ้างงานยังคงมีต่อไปจนกระทั่งรัฐเข้าร่วมรบในสงครามโลกครั้งที่ 2 ในปี พ.ศ. 2484 แล้ว โรงงานต้องการคนงานเพิ่มขึ้นเพื่อผลิตเครื่องบินเรือ อาวุธ และอุปกรณ์ของใช้อื่นๆ เพื่อใช้ในสงคราม ถึงปี พ.ศ. 2486 ผู้ชายอเมริกันไปเป็นทหาร 15 ล้านคน สหรัฐฯ ก็ขาดแรงงานคนจึงส่งเสริมสตรีให้เข้าทำงานแทนผู้ชาย (เนื่องจากทัศนคติทางสังคมเปลี่ยนไป) ไม่นาน 1 ใน 4 ของคนงานโรงงานผลิตอาวุธก็เป็นผู้หญิง

แรงงานปัจจุบัน

หลังจากสงคราม ก็มีกฏหมายหลายฉบับเพื่อเรียกร้องค่าแรงที่สูงขึ้นทั่วประเทศ นายจ้างกลัวว่าสภาพแรงงานมีอำนาจมากเกินไป สมาคมเกรงเห็นด้วย จึงออกกฎหมายที่ทำให้ข้อตกลง "ปิดโรงงาน" ซึ่งกำหนดให้นายจ้างต้องจ้างสมาชิกสหพันธ์เท่านั้นเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย และอนุญาตให้รัฐต่างๆ บังคับใช้กฎหมาย "สิทธิในการทำงาน" ซึ่งทำให้ข้อตกลงต่างๆ ที่กำหนดให้คนงานเป็นสมาชิกสหพันธ์หลังจากได้รับการว่าจ้างแล้ว เป็นสิ่งผิดกฎหมายด้วย ในปี พ.ศ. 2498 AFL และ CIO ก็รวมตัวกันเป็นองค์กรใหม่คือ AFL-CIO

ในช่วงหลายทศวรรษที่เพิ่งผ่านไป เปอร์เซ็นต์ของคนงานที่เป็นสมาชิกสหภาพแรงงานก็ลดลง นอกจากเหตุผลว่าอุตสาหกรรมหนัก ซึ่งเป็นแหล่งที่มั่นใหญ่ของสหภาพลดจำนวนลงแล้ว ก็ยังมีการนำเอาเครื่องมืออัตโนมัติต่างๆ มาแทน "คนใช้แรงงาน" เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แต่กระนั้นองค์กรแรงงานก็ยังมีพลังแข็งแกร่งในเศรษฐกิจและการเมืองอเมริกัน และสภาพการทำงานก็ค่อยๆ ดีขึ้นเรื่อยๆ

ในขณะเดียวกัน กลุ่มผู้ใช้แรงงานก็มีสตรีปะปนมากขึ้นกว่าเดิม และแม้ว่าลัทธิการงานของคนอเมริกันจะมี 35-40 ชั่วโมง แต่ยังมีบางแห่งที่ไม่ได้เป็นไปตามมาตรฐานนี้ คนทำงานนอกเวลา หรือ "ไม่มีเวลากำหนดแน่นอน" ก็มี (เช่น พวกเขาอาจจะทำงาน 10 ชั่วโมง 4 วัน แทนที่จะเป็น 7-8 ชั่วโมงแล้ววันที่ 5 ก็ไม่ต้องทำงาน) หรือทำงานโดยใช้วิธีการ "โทรคมนาคม" จากบ้านด้วยการใช้โทรศัพท์ คอมพิวเตอร์ และเครื่องโทรสารต่างๆ

ระบบเศรษฐกิจอเมริกัน

สหรัฐฯ ประกาศอิสรภาพในปี พ.ศ. 2319 ซึ่งเป็นปีเดียวกับที่นักเศรษฐกิจชาวสก็อต อัดัม สมิท เขียนหนังสือชื่อ The Wealth of Nations ซึ่งเป็นหนังสือที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนา

เศรษฐกิจอเมริกันอย่างมาก สมิทก็เป็นเช่นเดียวกับนักคิดอื่นๆ ซึ่งมีความเชื่อว่าคนในระบบทุนนิยมมักจะเห็นแก่ตัว และมักกลายเป็นคนผลิตเพื่อค้าขายเพื่อจะได้มั่งคั่งและมีอำนาจ สมิทแปลกกว่าคนอื่นตรงที่เขาอ้างว่ากิจกรรมเช่นนั้นก็ได้ประโยชน์ เพราะมันทำให้มีผลผลิตเพิ่มขึ้นและทำให้มีการแข่งขันสูง ซึ่งสิ่งที่เกิดขึ้นก็คือ จะมีการจำหน่ายสินค้าทั่วไปในราคาต่ำ มีตำแหน่งงาน และทำให้มีการกระจายความมั่งคั่งไป แม้คนอาจจะกระทำไปเพราะความคิดแคบๆ เพียงเพื่อทำให้ตัวเองร่ำรวยขึ้น สมิทก็อ้างว่า "มือที่มองไม่เห็น" ชี้นำพวกเขาในการทำให้สังคมร่ำรวยและดีขึ้น

คนอเมริกันส่วนมากเชื่อว่าชาติจะไม่สามารถรุ่งเรืองกลายเป็นมหาอำนาจทางเศรษฐกิจได้ถ้าปราศจากระบบทุนนิยม หรือที่รู้จักกันว่า วิสาหกิจเสรี ซึ่งมาจากความคิดเห็นของสมิทที่ว่ารัฐบาลควรจะเกี่ยวข้องในเรื่องการค้าให้น้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ตลาดหุ้น

ในช่วงแรกๆ ของประวัติศาสตร์อเมริกัน คนพบว่าพวกเขาทำเงินได้โดยปล่อยให้ผู้ที่ต้องการเริ่มลงทุนหรือขยายธุรกิจจนถึงทุกวันนี้ เจ้าของกิจการเล็กๆ มักยืมเงินที่พวกเขาต้องการจากเพื่อน ญาติ หรือธนาคาร แต่ธุรกิจใหญ่ๆ มักได้เงินจากการขายหุ้นหรือพันธบัตรให้คนที่ไม่เกี่ยวข้องในธุรกิจ ธุรกิจเหล่านี้มักเกิดขึ้นโดยผ่านสถาบันค้าหุ้น หรือตลาดหุ้น

ชาวยุโรปก่อตั้งสถาบันค้าหุ้นแห่งแรกที่เมืองแอนทเวิร์ปในเบลเยียมในปี พ.ศ. 2074 ตลาดหุ้นเจริญรุ่งเรืองมากเมื่อนำเข้ามาถึงสหรัฐฯ ในปี พ.ศ. 2335 โดยเฉพาะตลาดหุ้นนิวยอร์ก ซึ่งตั้งอยู่ที่แถวถนนวอลล์สตรีท ในกรุงนิวยอร์ก ศูนย์กลางการเงินของประเทศ

นอกจากวันสุดสัปดาห์และวันหยุด ตลาดหุ้นต่างๆ จะวุ่นวายมากทั้งวัน โดยทั่วไป ราคาหุ้นจะค่อนข้างต่ำ และแม้แต่ชาวอเมริกันที่ฐานะธรรมดาที่ซื้อขายหุ้นด้วยหวังว่าจะได้กำไรเป็นครั้งเป็นคราว พวกเขาหวังว่าราคาหุ้นจะขึ้น ดังนั้นการขายหุ้นก็จะทำได้กำไรเพิ่ม แต่ไม่มีใครรับประกันได้ว่าธุรกิจเบื้องหลังหุ้นต่างๆ จะไปได้ดีหรือไม่ ถ้าไม่ดี ผลกำไรอาจต่ำหรือไม่มีเลย และราคาหุ้นก็อาจตก

ระบบที่ปรับเปลี่ยนแล้ว

อัดัม สมิท อาจจะทราบว่าการเมืองอเมริกันสมัยก่อนเป็นอย่างไร แต่เขาเองไม่สามารถทราบเรื่องอื่นๆ ได้ อย่างที่เราได้เห็นแล้ว การพัฒนาอุตสาหกรรมอเมริกันในศตวรรษที่ 19 ทำให้คนทำงานชาวอเมริกันทั้งบุรุษและสตรีเห็น้อยหน้า เจ้าของโรงงานมักจะกำหนดให้พวกเขาทำงานวันวันละนานๆ แต่จ่ายค่าจ้างต่ำ

และสิ่งแวดล้อมในที่ทำงานก็ไม่ปลอดภัย ไม่ถูกอนามัย รวมทั้งมีการจ้างเด็กๆ จากครอบครัวยากจน และยังมีทางเลือกปฏิบัติในการจ้างงาน คือไม่ยอมจ้างชาวอเมริกันผิวดำ และผู้อพยพจากบางชาติ หรือถ้าจ้างก็กำหนดให้ทำงานในสภาพสิ่งแวดล้อมที่ย่ำแย่มากๆ เจ้าของกิจการต่างถือโอกาสเต็มที่ได้จากการที่รัฐบาลดูแลไม่ทั่วถึงหาโอกาสโยกเงินด้วยการผูกขาดและกำจัดคู่แข่ง อีกทั้งตั้งราคาขายผลิตภัณฑ์สูง และขายสินค้าคุณภาพต่ำ

เพื่อต่อต้านกับความเลวร้ายดังกล่าว และด้วยการยื่นกรณจากสหพันธ์แรงงานและขบวนการก้าวหน้า (Progressive Movement) ในปลายศตวรรษที่ 19 คนอเมริกันเริ่มไม่ค่อยเชื่อมั่นในลัทธินายทุนเสรี ในปี พ.ศ. 2433 กฎหมายเซอร์แมนว่าด้วยการต่อต้านการผูกขาด (Sherman Antitrust Act) ก็เริ่มดำเนินการขั้นแรกเพื่อป้องกันการผูกขาด ในปี พ.ศ. 2449 สภาkongเกรสบังคับใช้กฎหมายที่ทำให้ต้องมีการติดป้ายอาหารและยาให้ถูกต้องแม่นยำ และตรวจสอบเนื้อสัตว์ต่างๆ ในช่วงเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ ประธานาธิบดีรูสเวลท์และสภาkongเกรสบังคับใช้กฎหมายที่ออกแบบมาเพื่อแก้วิกฤตเศรษฐกิจซึ่งรวมถึงกฎหมายที่ควบคุมการขายหุ้น วางกฎเกณฑ์ว่าด้วยเรื่องค่าจ้างและชั่วโมงการทำงานในหลายกลุ่มอุตสาหกรรม และควบคุมการผลิตและจำหน่ายอาหาร ยา และเครื่องสำอางอย่างกวาดล้างขึ้น

ในหลายทศวรรษที่เพิ่งผ่านมา ชาวอเมริกันที่ห่วงใยเรื่องนี้อ้างว่าปรัชญาของอดัม สมิทไม่ได้คำนึงว่าการตัดสินใจทางด้านธุรกิจแต่ละครั้งมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมเพียงไร ดังนั้น

จึงมีการก่อตั้งองค์การรัฐบาลกลางใหม่ ๆ เช่น องค์การพิทักษ์สิ่งแวดล้อม (Environmental Protection Agency) ขึ้น และมีการร่างกฎหมายและระเบียบต่างๆ เพื่อควบคุมธุรกิจต่างๆ ไม่ให้ปล่อยมลพิษไปทำลายอากาศและน้ำและให้เว้นพื้นที่สีเขียวให้คนอื่นได้ใช้ได้อย่างเพียงพอ

สรุปแล้วกฎหมายและระเบียบต่างๆ เหล่านี้เปลี่ยนลัทธินายทุนของอเมริกันไปอย่างหนึ่งที่นักเขียนคนหนึ่งเขียนไว้ว่า “จากม้าที่วิ่งเทลิด กลายเป็นม้าที่ไต่บึงเทียบกับอานไว้” จึงไม่แปลกที่เกือบทุกอย่างที่ชาวอเมริกันซื้อได้ในสหรัฐฯ ในปัจจุบันจะได้รับผลกระทบจากระเบียบบางอย่างของรัฐบาล

พวกหัวอนุรักษ์เก่าทางการเมืองเชื่อว่ารัฐบาลมีกฎระเบียบธุรกิจมากเกินไป พวกเขาอ้างว่าบางกฎที่บริษัทต่างๆ ต้องทำตามไม่จำเป็นและสิ้นเปลืองค่าใช้จ่าย เพื่อตอบโต้กับคำร้องเรียน รัฐบาลก็พยายามลดข้อกำหนดที่บริษัทต้องยื่นเอกสาร และตั้งเป้าหรือมาตรฐานให้บริษัทดำเนินการให้ได้ แทนที่จะบอกกฎระเบียบการดำเนินการอย่างละเอียด

ในปัจจุบัน แม้บางครั้งกฎระเบียบที่ใช้ควบคุมการดำเนินงานธุรกิจจะยุ่งยาก แต่ก็ดูเหมือนจะไม่ได้ป้องกันคนอเมริกันที่เหยอทะยานจากการทำความฝันให้กลายเป็นจริง และบางครั้งก็อาจได้เกินที่ฝันไว้ เจ้าของกิจการคนหนึ่งที่ทำได้อย่างที่วาก็คือ บิล เกตส์ เขาเริ่มก่อตั้งบริษัทโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปชื่อ ไมโครซอฟท์ ในปี พ.ศ. 2518 เมื่อเขามีอายุเพียง 20 ปี เพียงสองทศวรรษต่อมา ไมโครซอฟท์ก็กลายเป็นบริษัทผลิตโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปที่ใหญ่ที่สุดในโลก มีลูกจ้าง 20,000 คนทั่วโลก และมีรายได้ปีละกว่า 2,000 ล้านดอลลาร์ □